

KRATKA PRIČA KOJA MOŽE DA BUDE VELIKI ROMAN

Pade mi na pamet jedna ideja, ne znam kakva. Znam da je bila jako dobra ideja. Puna veličanstvenih osećanja i začuđujućih slika iz kojih su navirale reči, izrazi, simboli i čudesne metafore... Uh, kakva ideja to beše! Blesnu iz one, tamo, najgušće tmine i samo kratko moja ideja ostade na površini i, nenadano, ponovo potonu kao neko čudovište što je izronilo iz najveće okeanske dubine.

Čoveče, beše to jedna velika, krupna ideja.

Znaš li kakva?! Jedna od onih koje se retko javljaju, možda samo jednom u životu.

Beše to moja životna ideja. Ideja za jedan veliki i dubok roman. Znači ne za nekakav roman-reku. Ideja kao roman-ocean. Ideja, Levijatan, čoveče! Ideja koja u sebi nosi čudovištan roman.

I eto. Nema više te ideje, jedne od onih što nam se javljaju bez najave, stresu nas svom silinom, i isto tako nestaju, kao da ih nikad nije ni bilo...

Jedino što od nje ostaje jeste sećanje na jednu potonulu ideju i... pomisao na jednu definitivno potonulu mogućnost.

A, da!...

I ova najkraća priča o jednoj izgubljenoj ideji. Što je izronila i ponovo se zagnjurila u dubine okeana od osećanja, simbola, metafora, reči. I slika.

POVOD

Ostadoh bez Micija.

Obuzme me tuga kad se prisetim da je pre nedelju dana umro moj mačor.

Najpre bih hteo da kažem da je Mici preminuo pošto smo, eto, živeli zajedno sedam dugih godina. I nije važno što sam ja voleo Micija, važnije je što je on mnogo voleo mene.

Kao Ceca.

Eto, zbog toga – hoću da kažem zbog Micija – ponovo se sećam te svoje Cece.

E, preminu i ona, davno pre Micija. I volela me je kao što me je Mici voleo...

A tek ja nju! Ne samo da sam je voleo, bio sam lud za njom. Samo za njom. Mislio sam da posle Cece neće biti više nikoga, ama baš nikoga koga ću toliko voleti...

...

I tako.

Ode moja Ceca.

A bili smo tako kratko zajedno, jedva desetak godina braka.

(S makedonskog preveo **Duško Novaković**)